

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO.

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis primâ Martii, anno M. DCC. XXXVI.

M. HENRICO GUYOT, Doctore Medico, Præside.

Utrùm Ani fistula ferro tutiùs quàm Causticis, aut ligaturâ curetur?

I.

ANUS est extremum inferius intestini recti. Triplici instructus est musculo: horum unus, ab officio, constrictor sive sphincter Ani dicitur: ab inferioribus ossis sacri vertebris enatus podici circumducitur: ossibus coxendicis per ligamenta membranacea lateraliter alligatur: anterius vesicæ urinariæ per fibrosos nexus, in feminis collo uteri per proprios hujus musculos adhærescit. Superiori parte crassus est, tenuior inferiori, quâ cuti inseritur & firmiter connexus est. Dicatur hic unus aut triplex musculus, nihil ad rem. Anum claudit ne feces injussæ excernantur. Reliqui duo musculi levatores Ani appellantur, Originem habent utrinquè à parte internâ & laterali ossis ischii, & quandoquè pubis, desinunt in Ani sphincterem. Ii musculum constrictorem, qui ad inferiora plus minùsve detruditur, prout majori vel minori conatu egeruntur excrementa, sursùm retrahunt in locum pristinum. Arterias & venas ab Iliacis internis habet podex, quæ ob id hæmorroïdales audiunt, quòd non raro per Anum cruor effluat. Qui in venis hæmorroïdalibus continetur sanguis, facilè lentescit, spissescit, corrumpitur. Plures inter alias causas, compressionem cogitabis, tum ab induratis fecibus, tum ob sessionem aut equitationem diuturniorem. His annumera casum, ictus queis supervenit contusio. Anus igitur tumoribus & abscessibus valdè obnoxius cognoscitur. At aliquandò dysenteria, tenesmus, alvi fluxus diù permanentes aut præposterè suppressi, sæpissimè hæmorroïdes cæcæ, dolentes, non ritè fluentes, aut legitimè fluentes perperàm siccatæ, abscessus generant, horum soboles fistula. Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso, pus fundenti, copiosum si ex pluribus partibus deducatur; album, leve, si musculos tantùm perroserit: *At ex nervoso loco coloris quidem ejusdem, sed tenuius & minus: ex nervo, pingue & oleo non dissimile.* Cels. L. v. C. XXVIII.

II.

ANI fiſtulæ, ſede, facie, formâ, indole, inter ſe differunt. Inteſtinum rectum aliquandò ejuſque muſculos afficiunt, atque ultra trium digitorum altitudinem perreptant. Aliàs in margine podicis conſiſtunt. Aliàs ab inteſtino ſecedunt uſque ad os ſacrum, coxas, femora, veſicam ipſamque penis radicem ſpatiatæ, gyros revolvunt. Simplices modò, modò plures obſervantur cuniculi. Triplex ergò fiſtulæ Ani ſpecies. Nunc foris impervia inteſtinum perforat. Nunc margine podicis perforatâ integrum remanet inteſtinum. Nunc intùs hiat & forinſecùs. Fiſtula inteſtinum duntaxat perforans, externo expers oſtio his ſignis innoteſcit: partes finitimæ tumeſcunt, inflammantur, dolent, indureſcunt, pulſatione exercentur, quandoque dyſuria vel ſtranguria præit; dein ſuppuratione peractâ, feces pure aſperſæ egeruntur, pruritus in ſphinctere Ani moleſtus eſt, tandem aliquid aſperi, digito in inteſtinum immiſſo, perſentitur. Fiſtula foris & internè hians non ſolùm puri ſed & flatibus exitum præbet. Fiſtula externè aperta, internè verò occluſa ſpecilli ope diſtinguitur, ſpecillum enim certior fiſtulæ ſedis indagator. Specillum in fiſtulam, digitus oleo illitus in Anum immittuntur, ut altitudo fiſtulæ, ejus inceſſus, hiatus explorentur. Hâc viâ fiſtulam ſecundùm inteſtinum irrepere ipſumque perforare, vel ab ipſo recedere ac vagari; ſimplicem eſſe aut cuniculos agere facilè deprehenditur. Quâ fit ut prognoſis & curatio varia inſtituenda ſit. Veterem fiſtulam liberè pus emittentem, parùm afferentem incommodi, valetudini non adverſari, quin etiam conducere experientiâ diſcitum eſt. Si altiùs excurrat fiſtula, veſicam, iſchion, os ſacrum pertingat, aut medios Ani muſculos tranſgrediatur, cura, quam vulgò *palliativam* vocant, adhibenda. Quid ita? invita alvi dejectio ſuccederet, ſinubus profundioribus, cariei oſſium mederi nequicquàm poſſes. Tunc univerſalibus præſidiis in uſum vocatis, ægrum Naturæ committere juvat. Cæterarum podicis fiſtularum curationem aggredieris? hanc perficies ferro tutiùs quàm cauſticis aut ligaturâ.

III.

IN hoc tota poſita eſt Ani fiſtulæ curandæ ratio, ne plus minùſve quàm par eſt illa aperiatur, ne partes ſanæ fruſtrà diſcerpantur, aut ulceroſæ & calloſæ intactæ remaneant. Quidni huic aperturæ faciendæ *eſcharotica* uſurpentur? vehementioribus enim aut mitioribus adhibitis, major minorve procreatur *eſchara.* Egregium conſilium! ſed experientiæ & rationi abſonum. Quis cauſtici *energiam* adeò noverit, ut ejus effectus ſuo arbitrio componere valeat? Cordatus Medicus validiora aut mitiora æqualitèr exhorreſcit: ut hæc muneri propoſito imparia, illa nimiæ corroſionis capacia. Cauſticum exlex & effrenum nullis regulis ſubjicitur. Hujus effectus ſi immodicus, vix ac ne vix quidèm coercetur. In variis ſubjectis partes plùs minùs duræ, màgis minùſve reſiſtunt. Hinc de medicamenti naturâ, indole, doſi, nihil certi habetur. Num *eſcharotica* ſero diſſoluta atque ultrà citràque diffuſa, abſumendis duntaxàt partibus inſidebunt? quot & quàm neceſſariò partes inſontes adurentur! At quanto cum dolore! videas homines miſerrimos diem integrum, imò diutiùs immaniſſimè cruciari, jactari, ejulare. Nequè tamèn forſàn adeò reformidanda eſt ſtrages illa partium innocuarum, quàm timendum eſt ab iis, quæ dolores invehunt, ſymptomatibus. Dolor immanis vigilias, vigiliæ febres, febris phlegmonas, phlegmones convulſionem pariunt, convulſionem non raro mors excipit. Aliundè quòque diſcito cauſticorum pericula. Lethalia ſunt à telis venena-

tis inflicta vulnera. Animalia quorum in vulneribus oleum Tabaci aliudve toxicum instillatum fuerit enecantur. Non-ne spirituosa, emollientia, narcotica externè admota vires suas exerunt? Cicuta diutiùs suprà regionem cordis gestata, *syncopen* atque *cardialgiam* intulisse narratur ab Authoribus gravissimis. Quorsùm hæc? ut intelligas caustica ad aperiendam fistulam applicata suis tetris *miasmatis* totam corporis œconomiam posse pervertere. Sed ad callum absumendum quàm ineptè caustica usurpantur! Quis nescit causticum etiam parti sanæ applicatum *escharam* facere? sed si parti callosæ? decidet *eschara* quidem, at subjectis partibus remanebit durities. Huic assumendæ novum applicatur causticum: exindè novus callus eodem semper modo tollendus & renovandus. Hinc in annos non rarò torquentur ægri cruciatibus teterrimis, qui causticorum actionem expertes pænè doloris passuros se putaverant. Quid de carunculis fungosis queis ortum præbent etiàm caustica? Quis verò nescit partes breviori temporis spatio, longèque minori dolore incidi, quàm aduri? ferrum oculus dirigit-nè longiùs quàm par est vagetur, nevè quid labefactatum relinquat intactum.

I V.

INCISIONEM perpessurus variis præparationibus indiget, *phlebotomiâ*, catharticis, diætâ convenienti; alterantibus, si opus est, utatur. Paulò antè operationem alvus enemate solvenda & urina emittenda. Faciliùs operaberis, fecum & urinæ ejectionem prohibebis. Tùm æger pronus lecti spondæ decumbat. Clunes porrigat à famulis diducendas. Brachia, tibiæ, femora, truncus immota teneantur. In Anum ægri sic compositi, indicem oleo illitum Chirurgus immittit, specillum in fistulam forìs hiantem inserit, specillo intestinum paulò supra hiatum fistulæ perforat, specillum index in ansæ modum inflectit. Comprehensa specillo tota fistula, foràs lenitèr, ne partes dilacerentur, adducta scalpello incurvo circulariter abscinditur. Cæcam intrinsecùs fistulam completam efficiat intestinum specillo perfodens Chirurgus. Hanc attrahat & excidat. Quò pertingat forinsecùs fistula quæ tantum perforat intestinum, declarat vulgò tumor externus, durus, saltèm exiguus; hic aperiendus. Sic patefactâ, quæ specillum admittat, viâ; modum tenes operandi qui superiùs traditus est. Incisione peractâ, cuniculi, si qui sint, aperiantur, calli amputentur, resecentur habenulæ. Cavendum maximè nè surculus arteriosus, qui pulsatione facilè distinguitur, pro habenulâ incidatur. Crassior turunda oleo & ovi vitello simul mixtis imbuta in Anum immittatur; pluribus linamentis eodem liquore tinctis vùlnus implendum, superposito splenio emplastro obducto, additis linteolis complicatis. Hæc ut firmentur, deligatione indigent. Deligandi modum accipe. Antequàm abscindatur fistula, mantile secundùm longitudinem ter quaterve plicatum renes ægri cingat. Cingulum istud, linteo ab ægrotantis collo antè & retrò pendenti (*scapulare* vocant) utrìmque assuatur. Mantili verò renes cingenti adhæreat à tergo fascia sex digitos lata, duos cubitos circiter longa. Hæc apparatum vulneri applicatum comprehendens ad scrotum usquè adducatur integra: quod reliquum est bifidum esse debet, ut intra crura excurrens, cum renum cingulo, de quo dictum est, antrorsùm firmiter, connectatur. Post diem integrum primus sòlvitur apparatus. Turunda & linimenta balsamo *Arcei* & unguento Basilico, aut similibus Pharmacis deinceps oblinantur. Pure albo nec grave olente existente, renatisque, quantum demptum est, genuinæ indolis carnibus, cicatrix unguenti pompholygos ope inducatur. Vulnus eò citiùs sanatum iri existimes, quò diætâ tenuiori toto curationis spatio usus fuerit ægrotans.

V.

AGE nunc. Quid verearis ab excisione fistulæ? num hæmorragiam? at nulla est sæpissimè; si quæ tamen, facilè compescitur. Cùm amputatur mamma, plures simùl secantur arteriæ: Nùm ab hâc operatione deterret hæmorrhagiæ metus? linamento solo sistitur fluxus sanguinis. Nequè eodem periculo, si quod imminet, vacat causticorum usus. *Eschara* quidem ab iis inducta omnes vasorum hiatus occludit; eâdem decidente nonnè rursùs dehiscunt vasa? hinc obsolevit ferro candenti sanguinem cohibendi consuetudo. At saltèm, inquiunt causticorum Patroni, ostium fistulæ cum forinsecùs non satis patescit, leviori caustico ampliandum est. Quidni ferro potiùs? si ferrum adeò reformidet æger, spongia præparata in fistulam immissa, imbibito succo tumefacta paulatìm ostium fistulæ dilatat. Verùm cùm majori dolore & tædio. Potior est dolor acutus qui brevi pungat, quàm levis qui diù molestus sit. Quarè non audiendi sunt qui fistulam filo serico, vel setâ equinâ vinciendam & de die in diem constringendam donec secetur, prædicant. Isthæc operatio eò crudelior quò longior; insuper nec expers est periculi. Si filo secentur vasa sanguinea, à constrictione supersedeas oportet, & hæmorragiæ occurras. Quod si hoc non eveniat incommodi, doloremque ferat æger constanter, improbanda tamèn illa: ad curationem enìm fistulæ, non ipsa tantùm sed cuniculi, si qui sint, aperiendi, habenulæ & callosa substantia excidenda. Hæc vinculis illis nullo modo, causticis difficultèr admodùm, ferro facillimè perficies.

Ergò Ani fistula ferro tutiùs quàm causticis aut ligaturâ curatur.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Hyacinthus-Theodorus Baron, Scholarum Professor designatus.	*M. Raymundus de la Riviere.*	*M. Emmanuel-Mauritius Duverney.*
M. Ludovicus-Maria Pousse.	*M. Franciscus-Josephus Hunauld, Pharmaciæ Professor, Regiæ Scientiarum Academiæ, & Regiæ Societatis Londinensis Socius, & in Horto Regio Anatomes, & Chirurgiæ Professor.*	*M. Urbanus Leaulté.*
M. Antonius Casamajor.	*M. Ludovicus Petrus Le Hoc, in Castelleto Regis Consiliarius, & Medicus ordinarius.*	*M. Germanus Preaux, antiquior Scholæ Magister, & Regius Professor Emeritus.*

Proponebat Parisiis, LUCAS-AUGUSTINUS FOLLIOT DE SAINT VAST, San-Laudæus-Constantiensis, Baccal. Medicus, A. R. S. H. 1736. à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1736.